WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

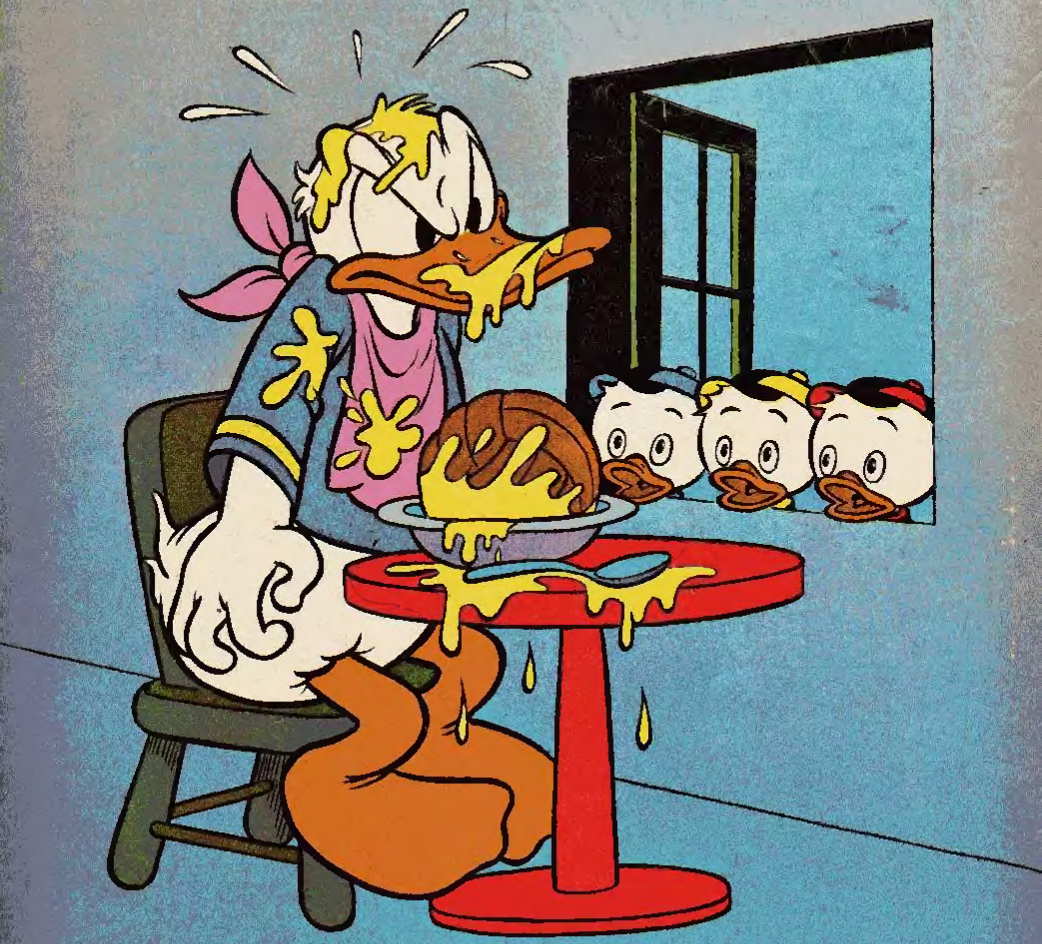

Nr. 32 7 AUG. 1965

OOM DONALDS BRIEVENBUS

JULLIE hebben nu allemaal vakantie en je beleeft vast allerlei fijne dingen. Als je, tussen alle pretjes en avonturen door, een ogenblikje tijd hebt, schrijf dan gerust wat van je belevenissen aan Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet, duidelijk je naam en adres in de brief te zetten, en in de linkerbovenhoek van de envelop te schrijven: OOM DONALDS BRIEVENBUS. Ik zie jullie briefjes met spanning tegemoet!

LEONIEKE GOEDE, Landsmeer. Je bent helemaal niet brutaal als je vraagt of je in de Brievenbus mag staan, Leonieke! En zeker niet als je het zo netjes vraagt! Ben je over gegaan? Kwik, Kwek en Kwak wel! Ik moest je de groeten van ze doen! Dag, Leonieke!

* * * * * * * * *

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG Nr. 32

BIJ verschillende lichaamsdelen van dit kereltje staan cijfers. Zoek de naam voor al die delen en zet die in de vakjes waarvoor hetzelfde nummer staat. Je kunt in ieder hokje één letter invullen. Als je klaar bent, lees je in de gele hokjes van boven naar beneden wat het ventje bij die muur doet. Schrijf je oplossing op een briefkaart en stuur deze vóór 12 augustus naar DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: „Oplossing nr. 32", en daaronder wat je wilt hebben: een autoped of een horloge.

* PRIJZEN *

Eerste prijs: aan horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: waasdoos; 10 derde prijzen: aan badmintonspel; 20 vierde prijzen: aan bal.

HILLIE VISSER, Den Huist. Ik ben niet boos op jou omdat je boos op mij was, hoor! Stel je voor, dan kondan we wel aan de gang blijven: want dan zou jij weer boos op mij zijn omdat ik boos was op jou omdat jij boos was op mij ... Niks, hoor, dat wordt me veel te ingewikkeld! En daarom zijn we nog steeds goede vriendjes! Afgesproken?

RIEKJE ROVERS, Aarle-Rixtel. Ik zou best eens pudding bij je willen komen proeven, maar ik heb het veel te druk om er een dagje tussenuit te trekken. Denk niet dat ik te oud ben om zo ver te reizen, hoor!

GERHARD WAGENVOORT, Bijkerhaek. Jij hebt al een enorme verzameling, Gerhard! Geniet je fijn van je vakantie? Nu kun je zwemmen en voetballen en allerlei andere plezierige dingen doen — of doe je die ook wel als je naar school gaat?

* * * * * * * * * *

ONS ZIEKENLIJSTJE

VERGETEN jullie, bij alle vakantieplezier, onze zieke vriendjes en vriendinnetjes niet? Hier volgen weer een paar namen:

GERHARD BOODE, 11 jaar — ansichtkaarten en speldjes — Huygensstraat 66, Ede (Gld.)
JANNIE LODEWIJK, 7 jaar — speldjes en sigarebandjes — Prins Frederikstraat 43, Willemsoord (Ov.).
ADJE DE GOEDE, 4 jaar — Seringstraat 90, Utrecht.
ELLY VISSER — Tarwestraat 70, Rotterdam 20.
MARJOLEYN YKEMA — proefmonsters en filmsterren — Gools Kinderziekenhuis, Zaal M4, Afd. M, Huizen (Post Bussum).
JOOST BRUMMELKAMP, 4 jaar — De Pirk 30, Vaassen.
JOKE DE RIJKE, 2 jaar — vrolijke kaarten — Steenkamplaan 6, Terneuzen (Zld.).

* * * * * * * * * *

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 25 zijn:

1e prijs: Gino Orsini, Hoge Hondstraat 70, **Deventer.**

2e prijs: Greetje Heijboer, Heensedijk 55, **De Heen (N.-Br.).**

3e prijs: Kinderen Stouten, **Amersfoort;** G. Geenacker, **Driel;** Astrid Mekes, **Rotterdam;** Hans v. Mourik, **Zaandam;** Carmen Bakker, **6806 Vieruheim, West Duitsland;** Hans Pieters, **Wittem;** Roswitha Bernards, **'s Heerenberg;** Joke Runneboom, **Amsterdam;** Marijke Hunck, **Oploo;** Pierre Stubbe, **Sas van Gent.**

4e prijs: Mechelientje v. Mullem, **Driel;** Willie Sivemers, **Wellerlooi;** Yvonne de Pater, **Schiedam;** Peter v. Venetië, **Den Bosch;** Corrie Wiltjer, **Noordbroek Gr.);** Cees Driehuis, **Heiloo;** Marian Lambregts, **Vledder;** Sjaak Harland, **Den Haag;** Jenny Mennik, **Gilze;** Jan v. d. Scheur, **Maarssen;** Yvonne Verplanke, **Nijmegen;** Tonnie Cox, **Wanssum;** Gea Kotter, **Veendam;** Jeroen Weel, **Tiel;** Tinneke de Wit, **Rnephen;** Erik Masselink, **IJsselstein;** Connie Verwey, **Soest;** Karel Meganck, **Nieuwerkerken bij Aalst, België;** Marga Evers, **Merum;** Tijs Boekema, **Haren (Gr.).**

De oplossing van prijsvraag nr. 30 luidt: **WAT ZUL JIJ DOEN?**

WALT DISNEY

Diederik Duck

Als u zich de moeite getroost de kleine lettertjes te lezen, ziet u „Trekken"!
Ik hoop dat hij tenminste kan koken!
Oh! Ja! Ik zie het!
TREKKEN
Heh-heh! Had ik over 't hoofd gezien! Kan je zo hebben, hè?
TREKKEN
Nou, en daar zijn we dan in de keuken!
TREKKEN
WLAP!
Wat nou weer?
KLETTER! BENS!
Ik zou hem er eigenlijk in moeten laten zitten en vanavond gebraden EEND op het menu zetten!
LAAT ME ER UIT!

Ik ben bang dat IK degene ben die vast zit — aan deze kok!
WAAR BEN IK?
Onder een haedje gevangen!
OBER! OBER!
Oh — de mensen willen eten!
Ik heb vergeten te zeggen dat u meteen de aber bent! Maak dus voort!
Ja, meneer! Goed, meneer! Tot uw dienst, meneer!
Hé, wat zeg je me daarvan? Daar heb je neef Donald zowaar! Wat zal hij verrast zijn als hij me hier ziet!
Ah, heerlijk een ogenblikje rust en op m'n gemakje een lekker hapje eten!

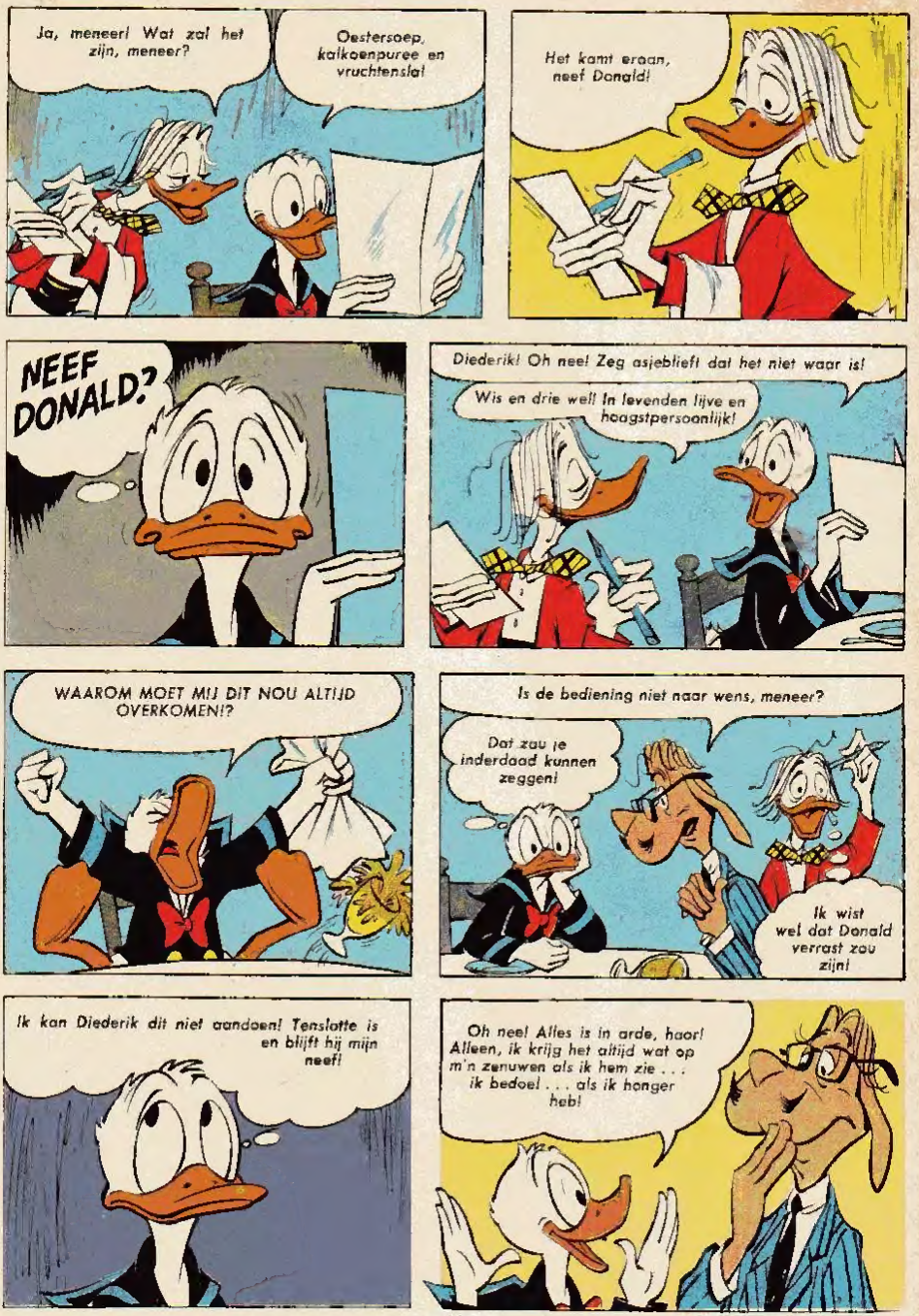
Ja, meneer! Wat zal het zijn, meneer?
Oestersoep, kalkoenpuree en vruchtensla!
Het komt eraan, neef Donald!
NEEF DONALD?
Diederik! Oh nee! Zeg asjeblieft dat het niet waar is!
Wis en drie wel! In levenden lijve en hoogstpersoonlijk!
WAAROM MOET MIJ DIT NOU ALTIJD OVERKOMEN!?
Is de bediening niet naar wens, meneer?
Dat zou je inderdaad kunnen zeggen!
Ik wist wel dat Donald verrast zou zijn!
Ik kan Diederik dit niet aandoen! Tenslotte is en blijft hij mijn neef!
Oh nee! Alles is in orde, hoor! Alleen, ik krijg het altijd wat op m'n zenuwen als ik hem zie . . . ik bedoel . . . als ik honger heb!

Je hebt gehoord wat meneer zegt! Hij heeft honger! Geef hem dus te eten!
Goed, in orde, ik ga al!
Wat een geluk dat hij het zelf niet hoeft te koken!

Stel je voor: kom ik hier in alle onschuld binnen wandelen om in gepaste rust en stilte een vredig hapje te eten en dan gebeurt dit!

Hij doet soms misschien een beetje vreemd, meneer, maar het is een uitstekende kok . . . ik heb hem al jaren!
Het wordt hoe langer hoe griezeliger, wat wil die man toch?

Hé, haar toch eens hoe Diederik bezig is! Wat zou die brave kok nu weer uitvoeren?
CHEF-KOK DIEDERIK!
BENS RINKEL-KRAAKS

Ja! Ik zeg altijd maar: een luidruchtige kok is een gelukkige kok!
Dit is m'n grote kans om uit dit gekkenhuis weg te sluipen!

Wat alle grutten en gebraden piepkuikens. Ik zou me niet mogen terugtrekken?
Oh nee — ik zit in de val!
HET IS VERBODEN DE ZAAL TE VERLATEN ZONDER IETS GEBRUIKT TE HEBBEN!

Lieve help! Wat is er gebeurd?!

Wat een fraep!
Ik was bezig in de oestersaep te roeren, en toen viel ik erin!

Nou, zorg maar gauw dat je van de rest iets fatsoenlijks maakt!

Daar kan hij op rekenen!

Kan ik m'n bestelling asjeblieft veranderen in een baterham met pindakaas?
Het spijt me, maar dat is onmogelijk!

Uw oestersaep, meneer!
Oh, helpie!

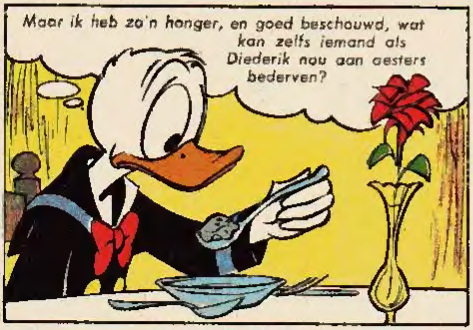
Maar ik heb zo'n honger, en goed beschouwd, wat kan zelfs iemand als Diederik nou aan oesters bederven?

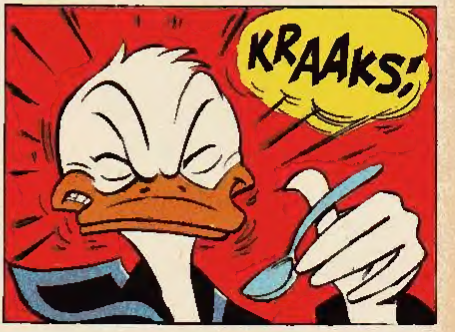
KRAAKS!

EEN PAREL!
IK BEN RIJK! IK BEN RIJK!
IK HEB 'N PAREL GEVONDEN!
RIJK?
RIJK?
DENK EROM, WE DELEN DE WINST VAN ALLE PARELS DIE WE VINDEN EERLIJK SAMEN!
OH, ALLE DIEDERIKEN NOG-AN-TOE!

Willie Wortel

WALT DISNEY

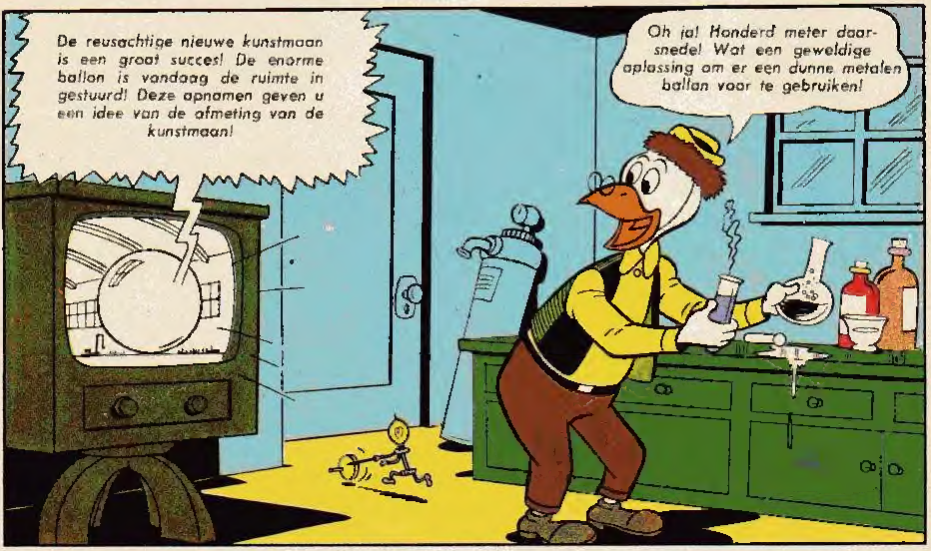

Geen kraaien meer! En geen gegeter meer! U zult zien het is geweldig!
Kijk! Ik blaas het ding op en daar komt een complete broeikas tevoorschijn voor uw aardbeien!
Maar dan moet ik ze nog steeds water geven, Willie!
Ah! Maar de REGEN zal u helpen! Kom maar mee naar binnen!
Het vocht stijgt op naar het plafond vormt door een wolk
En valt weer naar beneden als zachte regen!
KUNSTMATIGE regen? Nou, dat moet ik eerst zien, hoor!
KRAA!KRAA!
SSSSSSSS
Oh, Willie! De kraaien ze prikken er gaatjes in!
Blijf het ding opblazen, amai We moeten ze vóór blijven!
KRAA!KRA!
S-S-S-S-S-S-
Als het inklapt gaan al mijn aardbeitjes stuk!

Vort! Weg, nare beesten! Ik zal je met deze rook wegjagen!
Maar nu krijgen mijn aardbeien geen zon meer!

(Kuch! Kuch!) Maar ik krijg tenminste de kans am de gaten dicht te maken!

Maar als de rook optrekt, kamen de kraaien weer terug! Dan heb ik net za hef helemaal geen broeikas!
Oh nee, oma!

U moet de voaruitgang niet tegen werken! Er komt een tijd dat olle boerderijen er zo uit zien!
Ach, wat een anzin!

Die kraaien komen gewoon op die rare tent af! Mijn ouwe vogelverschrikker jaag ze tenminste nog weg!

Een vogelverschrikker! Natuurlijk, dat is het!

Maar als je een vogelverschrikker op die ballon prikt, Willie, loopt hij leeg!
Eens zien ... hier staat genoeg verf!

Als de rook is opgetrokken, heb ik een kleine verrassing voor die beesten!
Verf?

Als je hem helemaal schildert, zodat ze de aardbeien niet kunnen ZIEN . . kan de zon er ook niet meer doorheen schijnen!

Wat ik ga doen zal het zonlicht helemaal niet tegen houden! Mmm . . . hier een streek . . .

. . en daar een lik . .
en hier . . .

Ah! Soms sta ik er zelf verbaasd over dat ik zoveel kan!
KRA! KRA!
Daar komen ze weer, Willie!

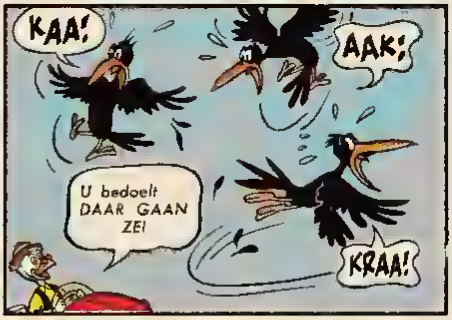
KAA!
AAK!
U bedoelt DAAR GAAN ZE!
KRAA!

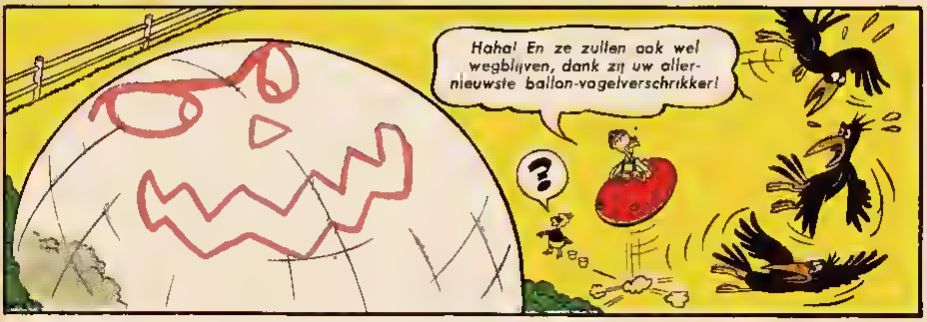
Haha! En ze zullen ook wel wegblijven, dank zij uw allernieuwste ballon-vogelverschrikker!
?

DE ONTEVREDEN SCHOEN-MAKER

door NES BRON
illustratie: CAROL VOGES

ER was eens een stad en in die stad stond een huis en in dat huis zat een schoenmaker en die zei tegen zijn vrouw: „Jij kunt ook niks van koken!"
Maar zijn vrouw antwoordde boos: „Jij bent nooit tevreden, dat is het! Ik maak de lekkerste dingen van de hele stad, maar jij zegt al bah vóór je iets hebt geproefd. En als je niet gelooft dat mijn eten heerlijk is, dan vraag je het maar aan Hektor."
„Hektor? Wie is dat?" vroeg de schoenmaker.
„Dat is de hond van de buurman. Ik geef hem altijd het eten dat jij laat staan."
„Zo," zei de schoenmaker en toen stond hij op, waarschijnlijk om flink hard te kunnen roepen, en toen riep hij: „Hektor! Hektor! Kom eens bij de buurman!"
„Woef," riep Hektor, „bij welke, de rechter of de linker buurman?"
„Ach je weet wel, bij mij, ik ben de schoenmaker," schreeuwde de schoenmaker.
„Ik kom er aan," riep de hond terug. „Een ogenblikje, ik moet eerst even de kat achterna zitten, dat heb ik vandaag nog niet gedaan."
En terwijl de schoenmaker zat te wachten tot Hektor de kat met rust zou laten, ruimde zijn vrouw de tafel al vast af en kieperde haar verrukkelijke eten in het hondebakje.
„Zo, ben je daar eindelijk," mopperde de schoenmaker, toen de hond over de bloempotten heen, door het raam naar binnen sprong.
„Jazeker, hier ben ik," blafte het dier.
„Wat vind jij van het eten van mijn vrouw?"
„Verrukkelijk!"
„Zo," zei de schoenmaker kwaad. „Nou laat ik je dan zeggen dat het snert eten is, en dat jij geen smaak hebt."
„O nee?" gromde Hektor. „Ik zou maar oppassen schoenmaker, straks laat ik je mijn tanden zien!"
„Daar ben ik helemaal niks bang voor," riep de schoenmaker vol minachting, „die tanden van jou zijn al lang bedorven door het eten van mijn vrouw!"
„Denk je dat?" bromde de hond. „Zal ik jou eens laten voelen hoe sterk mijn tanden zijn?"
„Ga je gang," zei de schoenmaker, „ik weet zeker dat ze verrot zijn."
„Goed," gromde de hond en beet

de man in zijn been. „Au!" gilde die, „je doet me pijn!"
„Ja, neem me niet kwalijk," mompelde Hektor, „maar je hebt er zelf om gevraagd."
En daar moest de schoenmaker hem natuurlijk gelijk in geven.
„Maar als het jou het zelfde is," zei hij een beetje angstig kijkend, „dan heb ik liever dat je het maar niet meer doet, en ga nou maar weg, want ik moet werken."
„Niks ervan," blafte de hond, „eerst mijn eten opsmullen."
En terwijl Hektor begon te slobberen, sloop de schoenmaker bedaard de kamer uit. Maar om het hoekje van de deur riep hij nog even: „En toch is het snert eten."

En zo werd de schoenmakersvrouw iedere dag magerder. Niet omdat ze niet genoeg at, nee, dat eten zat wel goed, het was namelijk haar eigen eten, het beste eten van de stad, maar ze werd mager van verdriet. En op een dag vroeg de buurvrouw: „Doet u aan de slanke lijn?" Maar toen legde zij uit dat dat niet het geval was. „Ik word mager omdat mijn man niet eet," zei ze, „of eigenlijk, omdat hij niet van mijn eten houdt, en misschien houdt hij daarom ook wel niet van mij." En toen begon ze te snikken, maar de buurvrouw troostte. „Dat is natuurlijk best mogelijk, maar daar hoeft u toch niet om te huilen, het is toch niet uw schuld. Het eten dat u maakt, is prima, dat heeft mijn hond zelf gezegd. Uw man heeft waarschijnlijk alleen een andere smaak. En ze hebben mij weleens gezegd dat over smaak niet valt te twisten." — „Tja, als u het zo bekijkt," zei de schoenmakersvrouw door haar tranen heen. „Maar zo bekijk ik het," riep de buurvrouw vol overtuiging. „Nou, dan zal hij dus nog wel van mij houden," zuchtte de schoenmakersvrouw opgelucht. En toen werd ze weer iedere dag dikker, tot ze net zo dik was als vroeger.

Maar toen de schoenmaker op een dag weer eens met een heel vies gezicht het bord met eten van zich afschoof, toen dacht ze: Ik moet er toch iets op vinden! Ze ging in bed liggen en, terwijl ze staarde naar een pukkel op de muur, begon ze te denken. Toen ze daarmee klaar was, had ze het gevonden. Ze liep naar de keuken en maakte daar de heerlijkste soep die ze ooit had gemaakt en die soep zette ze op tafel. Daarna belde ze de koning op en nodigde hem uit om te komen eten. „Graag," zei hij en tien minuten later stond de koning al voor de deur en weer een minuut later zat hij aan tafel te smullen, met een servet op zijn knieën voor het morsen. Even later kwam de schoenmaker binnen. Hij zag de koning natuurlijk wel zitten, maar hij wist niet dat het de koning was, want die was in al die haast zijn kroon vergeten.

„Hum, snuf, bah," snoof de schoenmaker, en zo gauw hij aan tafel zat, zette hij zijn ellebogen op tafel, zijn handen onder zijn kin en zei als gewoonlijk: „Wat daar in die pan zit, is snert!"

„O," zei de koning, „mag ik me even voorstellen: ik ben de koning, en die soep heet dus snert!" — „Nnnnee... jjaa, ja," stotterde de schoenmaker, die helemaal wit was geworden en alle knopen van zijn jasje open en dicht stond te maken. „Zozo, snert," zei de koning, „goed soepje, moet ik onthouden, je hebt er zeker geen bezwaar tegen als ik het recept van je vrouw meeneem naar mijn paleis?" — „Nnee, nee," stotterde de schoenmaker die nu rood begon te worden. „Goed soepje, ja." — En vanaf die dag at de schoenmaker iedere dag de koninklijk goedgekeurde soep, die voor altijd SNERT zou heten. En als jullie nu snert eten, dan weet je tenminste waar die naam vandaan komt.

WALT DISNEY

Vlekkie

het varkentje

ER woonden eens op een boerenerf een moedervarken met haar zes kleine biggetjes . Vijf van die zes biggetjes waren gewoon roze gekleurd, maar de zesde had vlekjes op zijn rug!

Daarom noemde zijn moeder hem Vlekkie

Terwijl zijn broertjes en zusjes erg welopgevoede diertjes waren . . .

was Vlekkie een slechtgemanierd gulzig diertje . . .

dat altijd in moeilijkheden raakte!

Zijn moeder deed haar uiterste best om haar kinderen goed op te voeden en te zorgen dat ze zich niet te erg als VARKENTJES gedroegen!

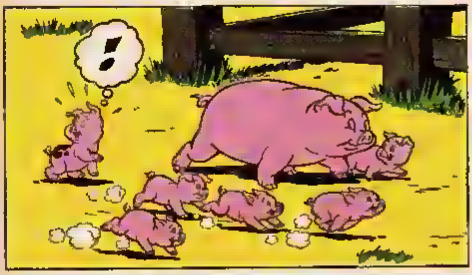

Maar ondanks die goede opvoeding . . .

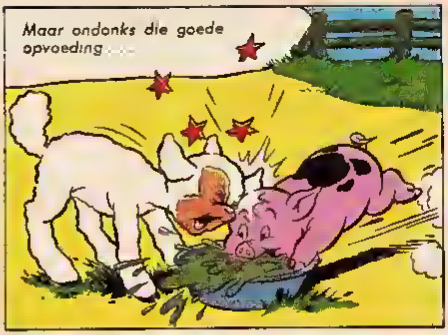

. bleef Vlekkie een ondeugend biggetje, dat altijd deed wat het NIET moest doen!

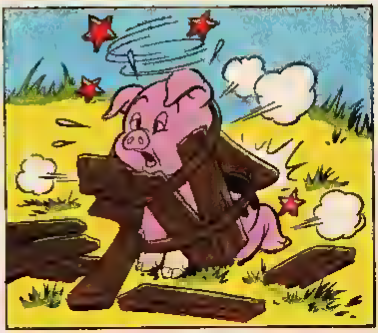

Hij vond het heerlijk om in een modderpoel te spartelen en verschrikkelijk vuil te worden!

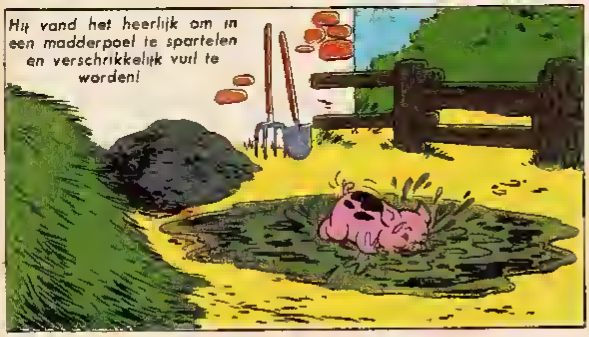

Hij „slurpte" als hij water dronk en smakte bij het eten!

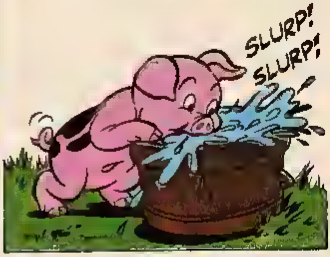

Als hij iemand anders zag eten, moest hij meteen ook een hap van hem hebben

. . . en probeerde zelfs het van hem af te pakken!

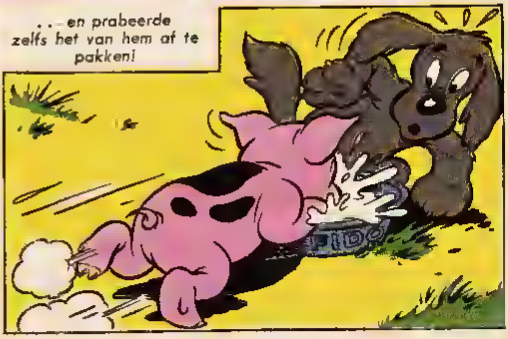

De andere dieren vonden Vlekkie helemaal niet aardig! NIEMAND hield van hem!
WAF! WOEF! WAF!

Zelfs de vreedzame oude kippen werden boos als hij probeerde het graan voor hun neus weg te kapen!

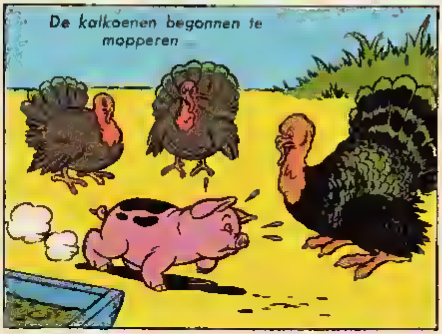
De kalkoenen begonnen te mopperen

en de eenden en ganzen kwaakten dreigend!

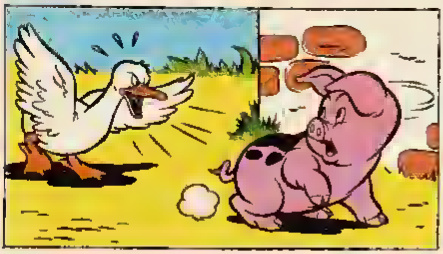
Vlekkie vond die beesten maar vervelende ouwe mopperpatten. Hij dacht er niet aan dat het zijn eigen schuld weleens kon zijn!

Op een dag zag hij hoe de koeien en de paarden tevreden standen te eten en hij dacht dat ze vast iets bijzonders te eten hadden gekregen

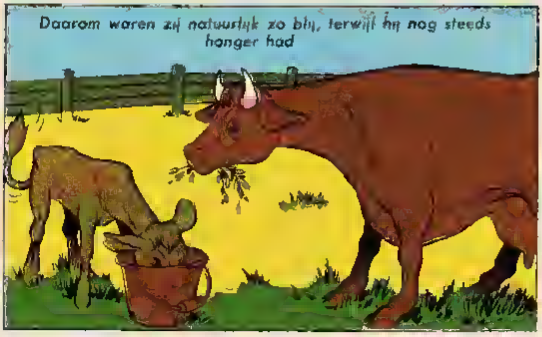
Daarom waren zij natuurlijk zo blij, terwijl hij nog steeds honger had

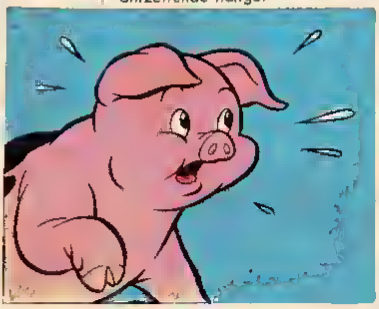
onlzettende honger!

En dus lette Vlekkie niet op de waarschuwing van zijn moeder, maar stak zijn gretige snuitje in zaken waar hij niets te maken had, en zoals gewoonlijk
KNORR! OINK! OINK! KNURRF! KNORR!

werd hij weggeduwd voor hij een hap had kunnen nemen!

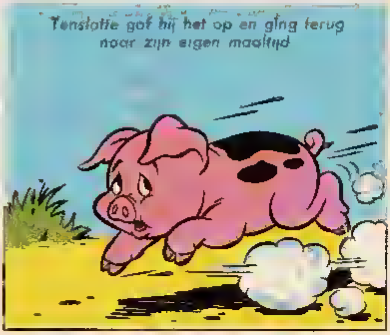
Tenslotte gaf hij het op en ging terug naar zijn eigen maaltijd

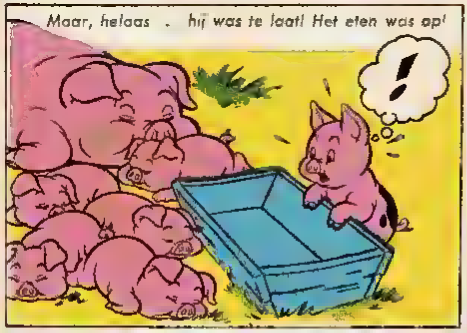
Maar, helaas . hij was te laat! Het eten was op!
!

Vlekkie ging zich bij zijn moeder beklagen, maar het was natuurlijk zijn eigen schuld en dat zei zijn moeder hem ook!
OINK?
UNK-KNUR-KNRRF!

Maar daar trok Vlekkie zich niets van aan! Hij was kwaad en besloot weg te lopen

. . . om te zoeken naar een plekje waar de beesten vriendelijk waren en een biggetje behandelden zoals het behoorde!

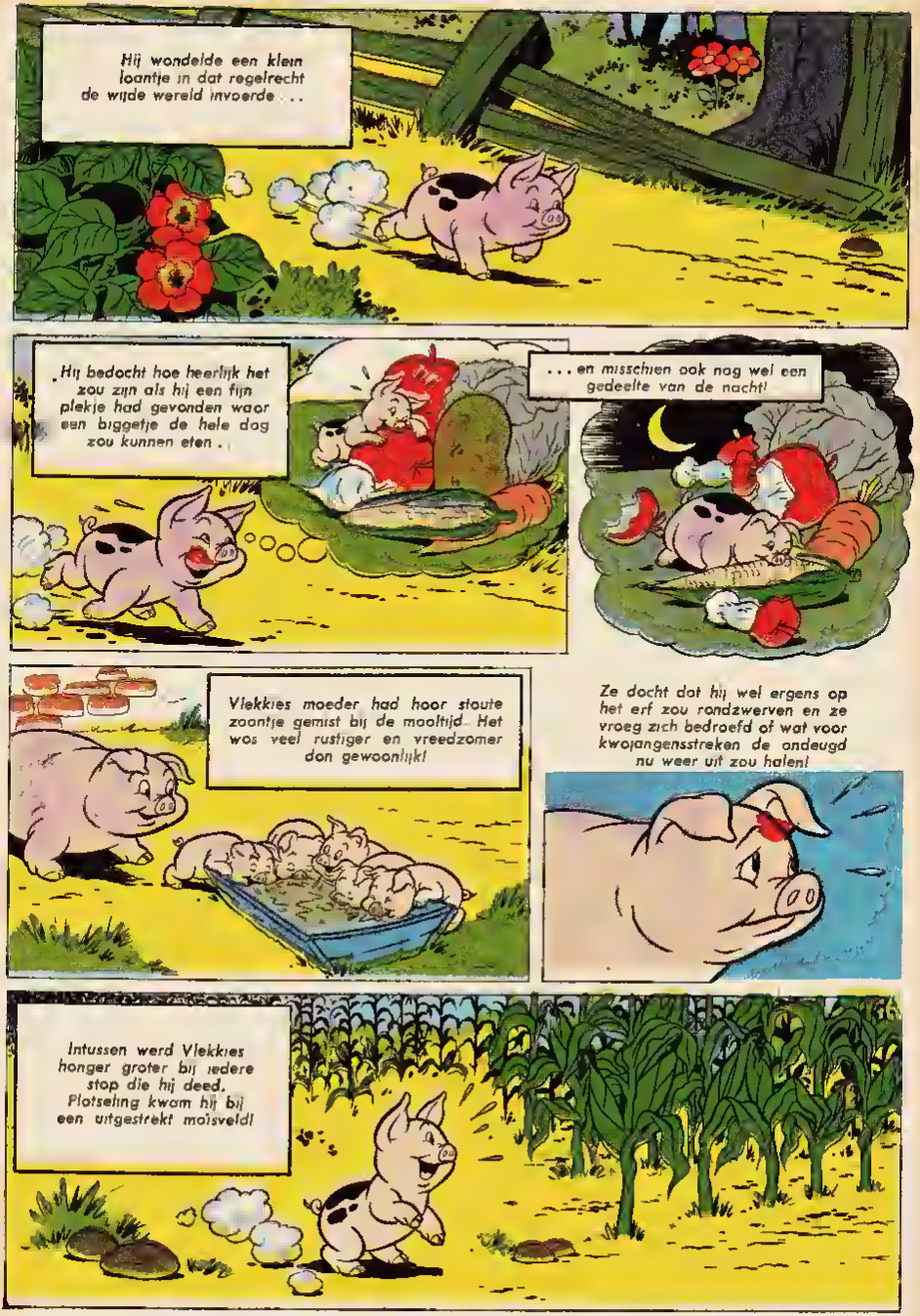
Hij wandelde een klein laantje in dat regelrecht de wijde wereld invoerde . . .
„Hij bedacht hoe heerlijk het zou zijn als hij een fijn plekje had gevonden waar een biggetje de hele dag zou kunnen eten . .
. . . en misschien ook nog wel een gedeelte van de nacht!
Vlekkies moeder had hoor stoute zoontje gemist bij de maaltijd. Het was veel rustiger en vreedzamer dan gewoonlijk!
Ze dacht dat hij wel ergens op het erf zou rondzwerven en ze vroeg zich bedroefd af wat voor kwajongensstreken de ondeugd nu weer uit zou halen!
Intussen werd Vlekkies honger groter bij iedere stop die hij deed. Plotseling kwam hij bij een uitgestrekt maïsveld!

Vlekkie was dol op versgeplukte maiskolven en hier vond hij meer dan hij ooit had durven dromen!

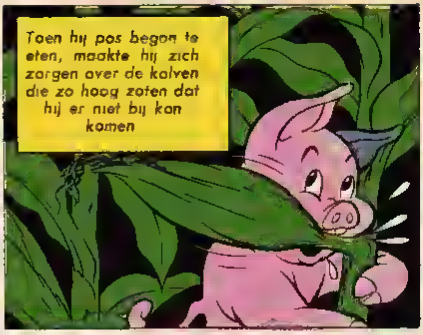
Toen hij pas begon te eten, maakte hij zich zorgen over de kolven die zo hoog zaten dat hij er niet bij kon komen

Maar na een poosje bedacht hij dat hij wel genoeg zou hebben aan de kolven die lager zaten

Nog later bedacht hij dat hij er misschien een paar voor de volgende dag zou kunnen beworen.

Maar om de een of andere reden smaakten de laatste hoppen hem lang niet zo goed als de eerste!

Misschien kwam het doordat de zon ander ging en het kouder werd Misschien had mais warmte nodig om de smaak goed uit te laten komen!

En nu we het toch over warmte hebben — waar zou hij vannacht moeten slapen? Hij dacht aan het warme hok thuis . . .

Maar als hij nu terug ging, zou hij nooit meer vrij zijn en ook nooit meer zoveel mais kunnen eten! Nee hoor, hij bleef!

Maar het was zo koud! En hij had zo'n raar gevoel in z'n maag, hoewel hij helemaal geen honger meer had!

Eigenlijk werd hij bij de gedachte aan eten alleen nog maar zieker!

Toen de dag eindelijk aanbrak, krabbelde er een klein, zielig biggetje overeind, dat helemaal niet meer leek op het Vlekkie dat altijd zo vrolijk op zijn ontbijt afsprong!

Maar toch wilde hij niet toegeven dat hij beter thuis had kunnen blijven, en hij begon dapper aan zijn ontbijt

Maar de mais smaakte hem niet meer! Iedere hap die hij nam, scheen, als hij eenmaal in zijn maag was aangekomen, terug te bijten!

De pijn werd steeds erger, en Vlekkie rolde jammerend op de grond
SKWIIIEP!
PIIIIEP!
WIIIH!

Plotseling schrok Vlekkie op. De eigenaar van het maisveld had het gejammer gehoord en kwam kijken wat er aan de hand was. Wat zou hij doen als hij de vermielde mais zag!

Vlekkie probeerde weg te lopen, maar hij was te ziek. Hij strompelde een eindje voort, en viel toen hulpeloos op de grond

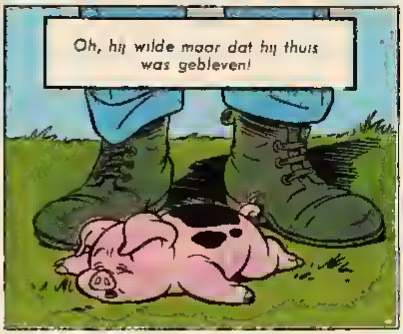
Oh, hij wilde maar dat hij thuis was gebleven!

Maar nu was het te laat om dat te bedenken!

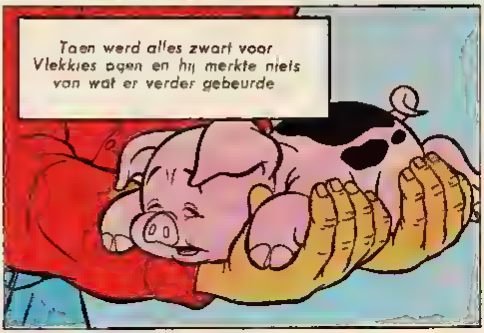
Toen werd alles zwart voor Vlekkies ogen en hij merkte niets van wat er verder gebeurde

Tot hei, na een hele tijd, langzaam weer licht werd

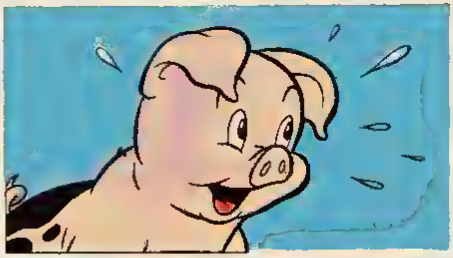
en hij merkte dat hij geen pijn meer had! Vlekkie voelde zich weer helemaal de oude!

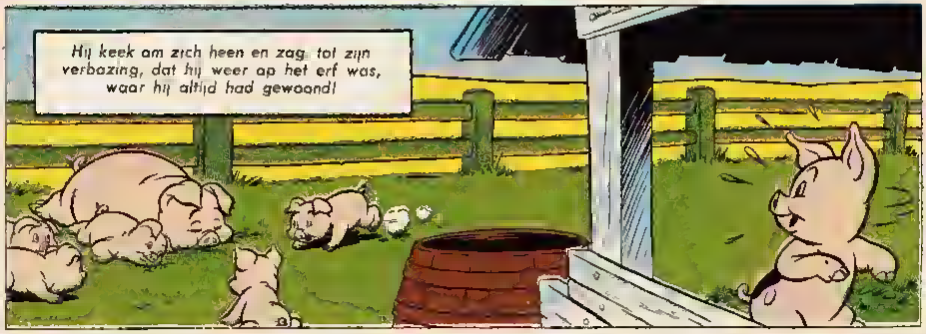
Hij keek om zich heen en zag, tot zijn verbazing, dat hij weer op het erf was, waar hij altijd had gewoond!

Het maisveld en het erf waarop Vlekkie had gewoond, waren dus van een en dezelfde boer! En deze man had ervoor gezorgd dat Vlekkies maagpijn verdween en 't biggetje veilig weer thuis gebracht!

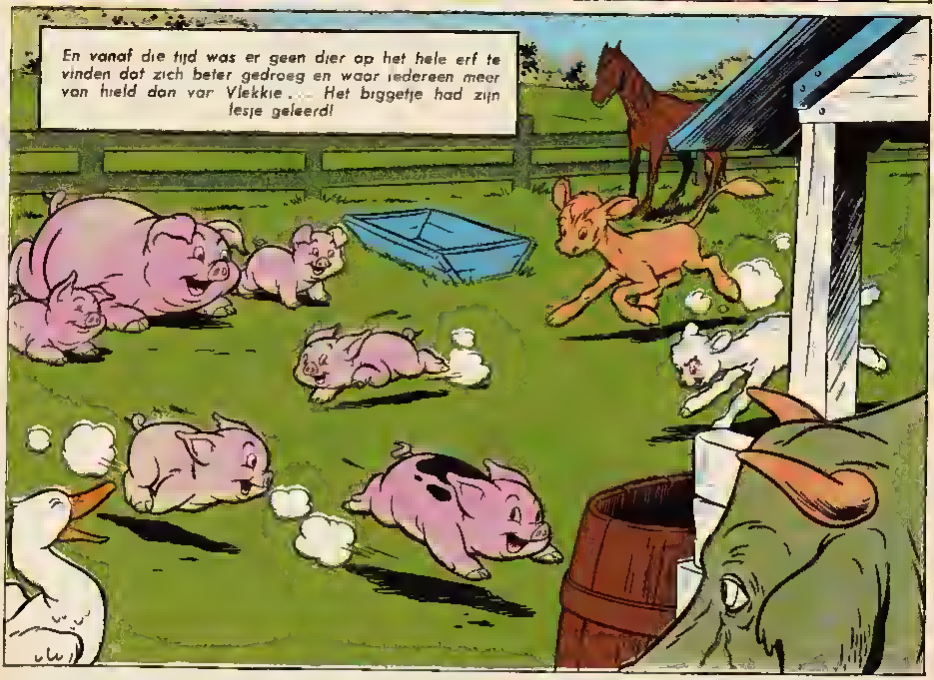

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

ALS je naar de dierentuin gaat, vergeet je natuurlijk niet een bezoek te brengen aan de papegaaien. Ze hebben dikwijls een prachtig gekleurd verenpakje en er zijn heel veel papegaaien die echt kunnen praten. Sommige brengen het niet verder dan „lorre, lorre," andere zeggen „koppiekrauw," maar er zijn er ook die je heel duidelijk „goede morgen" wensen en vragen hoe het met je gaat. Byna allemaal kunnen ze heel schel fluiten en hard krijsen. Per postzegel gaan we hier naar de dierentuin van Antwerpen en bekijken een paartje papegaaien, genaamd „rode Lori's". Wist je dat er, de ara's en kakatoe's meegerekend, ongeveer 400 soorten papegaaien zijn? De rode Lori leeft op de Molukken in de bovenste toppen van de hoogste bomen van het oerwoud. Als ze bij de mensen zijn, leren ze gemakkelijk praten en ze worden ook heel mak voor hun verzorger. Deze postzegel komt uit een serie van zes met vogels uit de Antwerpse dierentuin erop.
Ze werden in België uitgegeven op 26 juni 1962.

CHOCOLADE MAAN

Een paar zeer geleerde sterrenkundigen in Rusland zeggen dat ze er zeker van zijn dat de maan niet goud- of zilverkleurig, maar lichtbruin is, en precies op melkchocolade lijkt, met hier en daar een rozijn en stukjes walnoot aan de buitenkant....

ROLLETJES „DUBBELOP"

Leuke en lekkere hapjes voor bij de boterham, eeht de moeite waard om er een schaal vol van te maken.
Voor elk rolletje heb je nodig: 2 smalle reepjes ham, een smalle reep jonge kaas, reepje augurk, reepje hardgekookt eiwit, wat boter, enkele druppels aroma en wat mayonaise of slasaus uit een flesje.
Als volgt ga je te werk: de reep ham op een schoteltje leggen en dun met boter besmeren, hierop de kaas, weer wat boter, daarna reepje ei en augurk en een druppel aroma. Het geheel keurig en voorzichtig oprollen en met boter dichtplakken. Een heel smal reepje ham eromheen wikkelen, dit met een zuurprikker in het rolletje vast steken. Tenslotte over de hele lengte van het rolletje wat toefjes mayonaise of slasaus „stippen".

PROFESSOR OOK

Dokter: „Mijn kleine deppere patient Robje heeft zijn been erg bezeerd. Hij heeft een gat in zijn knie en zijn enkel verstuikt, zodat hij al dagenlang hinkt. Wat zou u in zo'n geval doen, professor?"
Professor: „Oók hinken."

NIET VAN JE STOKJE VALLEN

Voor dit spel zijn twee lege stevige kistjes nodig, een smalle plank, een stok en een doos.
Zet de kistjes op enige afstand van elkaar op de grond en leg er de plank overheen. Op het voorste kistje leg je 10 knikkers, steentjes of propjes papier. Je gaat op de plank zitten met je benen recht vooruit. Nu probeer je met de stok de knikkers één voor één in de doos te mikken die vóór het kistje staat. Let er goed op dat je voeten steeds op de plank moeten blijven, want zodra ze de grond raken, ben je af. Als je het klaarspeelt al de knikkers, zonder van de plank te vallen, in de doos te mikken, heb je niet alleen gewonnen, maar ben je een echte evenwichtskunstenaar!

De fynste schipper ter wereld heeft „huisarrest", de geuzenvloot zeilt zyn ondergang tegemoet en voor scheepsjongen Stevijn Hazehart slaat ....

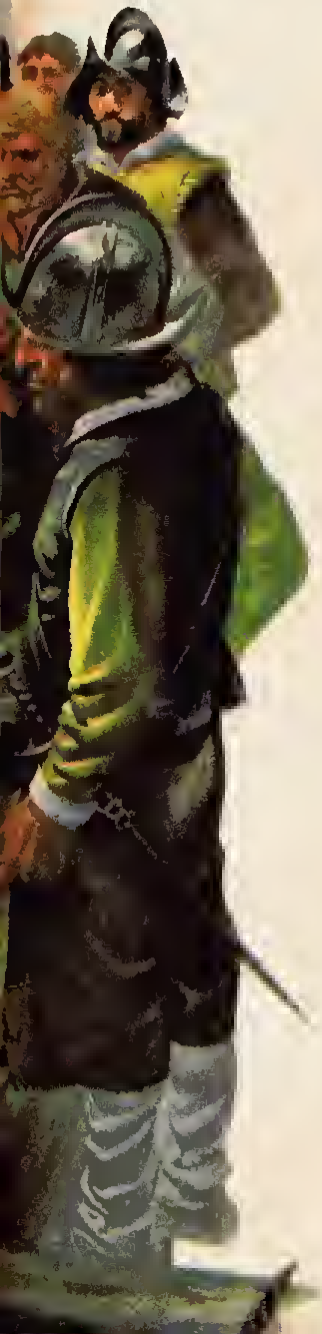

de geuzentrouw van Stevijn Hazehart

door TIM MARAN

illustratie HANS KRESSE

... HET UUR VAN DE AFREKENING

ER stond een kille, rukkerige bries en het rook naar regen Een grijze deemster waar af en toe een waterig zonnetje doorheen brak maakte de boel er niet vrolijker op Stevijn was in de eerste de beste vlet gesprongen die hij onderaan de dijk zag liggen, en met boze riemslagen naar het schip de *Dolfijn* geroeid dat op zijn eentje in de haven lag Hij was gloeiend nijdig, verontwaardigd, hij stikte bekant in zijn woede Om te beginnen sneed hij de vier grote vletten die onder aan de touwladder van de *Dolfijn* lagen te wiebelen, los ven bun meertouwen, zodat ze stuurloos wegwaggelden over het door de wind gegeseide water Dat deed hij uit voorzorg, opdat er niemand bij 'm zou kunnen komen vóór hij zijn woordje had gedaan Toen maakte hij van zijn handen een spreektrompet en zette zijn lelijkste stem op „Haan Knijpvuist! Ahoi, Haan Knijpvuist!"

Er verschenen nieuwsgierige koppen over de verschansing Ah daar zag Stevijn de bootsman, Joost de Zeeuw „Boots!" schreeuwde hij „Kun je me horen?" Nóú, en of de bootsman hem hoorde en zag Hij werd op slag paars in het gezicht „Dekselse kwajongen! Hoe kom je daar? Wa-wat heb je op je kerfstok? Wa-wat heb je "

„Boots!" schreeuwde Stevijn „Laat me praten! 't Is levensbelangrijk, man! Is seinjeur Den Hont aan boord?" — Op datzelfde ogenblik zag hij Pieter den Hont

„Luisteren jullie allemaal!" riep hij, en zijn stem was hard, duidelijk en scherp „De man die julhe daar op de kampanje bebt staan, genaamd Pieter den Hont, is een volksverrader en Spanjolenknecht! Hij is ..." De rest van zijn woorden ging verloren in een storm van protesten en „Hu!"-geschreeuw Er hing nu een hele drom geuzen over de verschansing Ze schudden hun vuist tegen Stevijn en gebruikten heel onnette woorden. Pieter den Hont had zich niet verroerd „Ja, maar luister nou toch ..." schreeuwde Stevijn woedend; hij wou overeind staan in zijn vletje om zijn woordan nog meer kracht bij te zetten maar het vaartuigje danste en wiebelde zo erg op da golven, dat hij bij z'n eerste de beste poging al bijna overboord kiepte en het toen er maar bij liet „Hij is een verrader. Ik kan het bewijzen Ik kom net van Amsterdam, waar ik bij de Spanjolen heb gevangengezeten en daar heb ik de bewijzen gekregen dat Pieter den Hont onder één hoedje speelt met de vijand! En — en ..." — „Nou is het afgelopen!" klonk een scherpe, snijdende stem gebiedend van de kampanje. Pietar den Hont priemde een moordlustige vinger naar Stevijn „Pak hem, mannen, en breng hem aan boord — levend of dood!" Nou, er kinuterden meteen wel tien geuzen over de verschansing Maar toen pas zagen ze dat hun vletten weg waren en toen ook kon je goed boren wat een flinke, ongezouten taal het Hollands eigenlijk is Stevijn had grote moeite zich ervan te weerhouden, een lange neus te trekken Maar daar was de toestand te ernstig voor „Boots!" schreeuwde hij „De Spanjolen zetten een val op voor onze geuzenvloten! Ze gaan eraan, man, als er niet gauw wordt gehandeld Geloof me toch alsjebieft!"

Toen verloor Pieter den Hont zijn hooghartigheid. Met overslaande stem van razernij kryste hij „Schiet die schavuit dood! Ik beveel jullie hem dood te schieten! Pak je haakbus en musket — vooruit, mannen, een ons goud voor degeen die die vuige verrader weet te raken!" Ho, een paar geuzen holden meteen naar de bak waar de wapens en het kruit tijdens de regenstormen opgeslagen hadden gelegen, want een ons goud was op die manier gauw verdiend en zelf zagen zij in Stevijn Hazehart immers een verrader, een overloper naar de kant der Spanjolen! En Stevijn zelf deed gauw een paar riemslagen om z'n vletje wat verder van de *Dolfijn* te brengen

Maar net op dat moment verscheen Haan Knijpvuist Die had de hondewacht gehad en net een dutje gedaan Van het rumoer aan dek was hij wakker geworden en nu kwam hij, de slaap nog uit de ogen wrijvend en zijn broek ophijsend, naar boven gekuierd „Wa's dat voor spektakel?" bromde hij Een pasr maats wezen „Wat denk je? Die overloper het Hazehart, is warempel terug. Daar leit-ie in een

vliet en komt ons de buid volschelden!" „Hoezo· schelden?" vroeg Haen stomverbaasd, terwijl hij gauw over de verschansing keek „Nou," zei Zwarte Floor, z'n boezemkameraad, „hij scheldt op zijn beurt schipper Den Hont voor een verrader en een schoelje! Heb je 't ook zo zout gegeten?"
Stevijn kreeg net Haan Knijpvuist in de gaten „Haan!" schreeuwde hij uit alle macht, met beide armen wuivend, „Haen ik ben 't! Help me, Haan! Er dreigt groot gevaar! Jullie zijn verraden en verkocht! Wil je naer me luisteren, Haan?"
„Lummel!" schreeuwde Haan vuistschuddend terug. „Wat let me bij ja te komen en je aan de boogste ra te laten dansen? Naar je luisteren? Net zoals je de Spanjolen naar je hebt laten luisteren?" Er kwamen al een paar maats opdraven met hun schietbussen.
„Geef hier!" bruilde Haan, die paara zag van woede en verbittering jegens de scheepsjongen, in wia hij nog wel altijd zoiets als een zoon had gezien. „Geef hier, den zal ik 't 'm zelf even inpeperen!" Stevijn zag het gevaar. Het had er alles van weg dat Pieter den Hont dus toch de laatste slag zou winnen.
„Haen!" bruilde de jongen vertwijfeld „Ik kom net van schipper De Witte! Die weet ven alles, maar hij kan z'n buis niet uit vanwege z'n eed aen de Scheepsraad!"
„Schipper De Witte?" Die naam klonk verbaasd uit wel vijf, zes monden tegelijk „Wáár weet-ie alles ven?" Een van de geuzen richtte reeds zijn haakbus op Stevijn, maar bootsman De Zeeuw duwde da loop met krachtige vulet omhoog „Wachten, man — daar zou ik wel graag eerst iets meer van willen weten!" Ook Haan Knijpvuist aarzelde Wat er in zijn lelijke kop omging was hemzelf nog niet helemaal duidelijk, maar hij aarzelde. Stevijn zag dat hij een baetje tijd had gewonnen. Dat schonk hem moed Hij deed een paar riemslagen dichter op het schip „Luister, Haan — luister, bootsman!" riep hij en weer klonk zijn stem vaet en helder. „Ik ben hier uit mezelf gekomen, dat moet 't je toch al duidelijk maken dat Ik niats hab te verbergen!" — „Da'a waar," bromde Haan met 'n krachtige hoofdknik
„Luister niet naer 'm!" schreeuwde Pieter dan Hont schuimbekkend, „'n Ogenblik, schipper," zei de booteman fronsend. „Laat de jongen effe uitpraten. D'r zit wel iets in wat-ie zagt!"
„Bootsman!" klonk Stevijns stem tegen de scheepswend op „Ik wil je wat vooratellen laat me bij jullie aan boord komen Me uitleveren aan jullie Als je me maer wilt beloven dat je me eerst laat praten!"
Opeens schoot er een ziedende vreugde in de oude Haan Knijpvuist op. Nou wist-ie wat het wna geweest dat hem daareven dead aarzelen! De jongen had lef — hij speelde open kaart — Haan had zich dus toch niet in hem verkeken! — Nog vóór de bootsmen een besluit kon nemen, bukte Haen zich over da verschansing en hulkte uit volla borst „'t Is goed, zeuntje! Kom hier en doe je prevelamentje! Maar wee je gebeante als je jokt!"
„Néén!" gilde Pieter den Hont. Hij sprong van zijn kampanje en wilde met alle geweld een haakbus uit de handen van een geus sjorren „Ik duid hem niet aan boord! Ik ben hier de schipper! Jullie dienen mij te gehoorz " — Opeens zweeg hij verschrikt. Haan Knijpvuist had zijn kortjan in de vuist en de punt ervan rustte op de keel van de valserik En Haan blafte hem in het gezicht „Één ding, seinjeur Den Hont, als jij vaet in je schoenen staat heb je niks te vrezen van dat jong!"
„Dit is muiterij!" krijste Pieter dan Hont, die door Haans kortjan met de rug tegen de mast ward gedreven „Goed, dan maar muiterij!" bromde Haan kwaad „En als jij gelijk blijkt te hebben, zal ik ervoor hangen Maar éérst zul je de jongen de kans geven zich uit te praten!"
Daar was Joost da Zeeuw het mee eens Hij wenkte over de verschansing „Kom aan boord, zeuntje!"
Nou het was niet bepaald een feestcomité dat Stevijn aan boord welkom heette Je moet zo denken de Watergeuzen was de laatste weken de kop dol gepraat door Pieter den Hont, die zijn ondermijnende wark goed verstond De maats wisten helemaal niet meer aan wie en wat ze zich te houden hadden Ze waren voor hun oude schipper, Jan de Witte, door het vuur gegaan, maar ze hoorden zulke rare dingen van 'm En nou had de Scheepsraad 'm ook nog bet bevel over de Hoornse vloot ontnomen en 'm huisarrest gegeven Dus er moeet toch wel wat ven waar zijn En het scheepezeuntje, het Hazehart hadden ze ook als een verrader gezien Die was immers met een belangrijke boodschap voor de geuranadmiraal overgelopen naar de vijand ! — Ze keken Stevijn dus alles behalva vriendelijk aan Maar ze lieten 'm toch praten. En die kans greep Stevijn aan Evenals aan schipper De Witte vertelde hij alles wat hij hed meegemaakt Weer verzwaeg hij niets, ook niet de minder prettige rollen die hij had gespeeld Dat hij zich als loopjongen van de varrader had laten gebruiken, dat hij bij de Spanjolen in Amsterdam een bangbroek was geweest, die het vlootplan der geuzen al verraadde nog voordat ze 'm op de martelbank hadden gelegd
De maats bromden af en toa en beiden hun vuisten maar niemand viel de jongen in de rede Alleen Pieter den Hont. Die siste telkens „Leugens! Allemaal leugens!" Maar daar luisterde niemand naar en Haan Knijpvuist zorgde er met zijn kortjan voor dat de man geen gekkigheden uithaalde
Stevijn haalde diep adem „Dat is allee," zei hij „Nou begrijpen jullie ook waarom je met de *Dolfijn* niet bent uitgezeild zoals de andere schepen! Alle geuzenschepen lopen straks in de Spaanse val Dat wéét Pieter dan Hont heel goed — daarom durft-ie zelf niet uit te zeilen!"
„Alsjeblieft!" gromde Haan Knijpvuist, die steenrood werd ven vurige woede „Dus dát is 't! Ik dacht al· mooie geuzen zijn wel Veilig op ree blijven in plaats van de vijand tegemoet te zeilen!"
De bootsman, Joost de Zeeuw, fronste van het harde nadenken. Dus de oude schipper kon zelf niet komen omdat-ie voor God had gezworen, zich aan zijn huisarrest te houden! Maar die eed was afgelegd tegenover een Scheepsraad die hem het huisarrest had opgelegd
Opeens kreeg Joost de Zeeuw een helder idee „Maats!" riep hij. „Allemaal luisteren We moaten wat doen Er is geen tijd te verliezen, went al onze vloten dreigt groot gevaar wenneer Stevijn da waarheid heeft gesproken — waarin ik, tussen haakjes, nau wel begin te geloven!" — „Muiterij!" krijste Pieter den Hont. — „Zwijg, mannetje, of ik sla je el ja tanden uit ja mond!" gromde Zwarte Floor, die zijn woede nauwelijks nog meester kon en met gebelde vuisten op de verrader toetrad „Houd je waffel, Floor!" zei de bootsman boos „Ik ben aan het woord En laat Den Hont maar praten straks zoeken we wel uit wat zijn rol is geweest Daar is nou geen tijd voor. Da schipper moet terug aan boord!"
„Ja, ja!" werd er aan alle kanten geroepen. — „Nou beeft de Scheepsraad van de admiraliteit 'm huisarrest opgelegd. Goed. Maar in oorlogsomstendigheden mag de bemanning van een schip zelf ook een scheepsraad beleggen. Nou stel ik voor dat we een raad van drie man samenstellen en die ontslaat de schipper van zijn eed! Wet zeggen jullie ervan?" — „Meteen doen!" schreeuwden de maats „Mooi zo Dan ben ik de voorzitter en da rest van het comité bestaet uit Haan Knijpv " — „Ik niet!" bromde Haan „Ik blijf hier. Ik laat seinjeur Den Hont aan geen ender over Da'e mijn kluif!" — „Goed," zei de bootsman ongeduldig „Dan twee anderen! Jij, Pardoes en jij, Blauwe Bas!" — „Goed!" knikten de aangesprokenen. „Is de bemanning hat er mee eens? Schenkt zij haar vertrouwen in deze scheepsraad en verstrekt zij hem volmacht om uit naam van het hele schip te spreken?" — „Ja!" werd aan alle kenten geroepen. „Dan gaen we nou meteen naar de schipper!" beval de bootsmen En terwijl hij al over de verschansing klom, riep hij nog „Sluit Den Hont in de ijzers en dan direct het schip zeilree an gevechtsklaar maken! Ik heb zo'n idee dat we meteen uitzeilen!"
Enkele uren later liep de *Dolfijn* onder vol zeil hat Hoornicker Hop op De kampanje stond, breed en stoer weer in volle oorlogskledij en da degenbandelier om de schouder, kapitein Jen de Witte
Het uur van de afrekening had geslagen!

Ergens — ergens op de Zuiderzee, zochten een machtige Spaanse oorlogsvloot en enkele kleine geuzenvloten elkaar om het voor eens en al uit te vechten

TOM POES en de JAKKERJEKKER

WAT GA JE DAN MET HEM DOEN, POKUS?
DAT ZUL JE WEL ZIEN, HÈHÈHÈHÈ!
ZO, NIEMAND HEEFT ME GEZIEN, IK WIL NIET GRAAG GEGREPEN WOR.....
OOUH!
HUUUU! W-W-WÀÀT?!
ZAG JE 'M SCHRIKKEN? HÈHÈHÈ! NOU KRUGT HU NÒG EEN VERRASSING.
WAT WIL JE DOEN?
HEM LÀTEN VALLEN. DAT ZAL EEN DREUN GEVEN!
NEE!

NIET LATEN VALLEN!
DROMMELS, ZIJN VRIENDSCHAP IS STERKER DAN DE JEKKER!
OPZIJ! ALS JE LID VAN DE JAKKERJEKKERS WILT BLIJVEN, MOET JE DOEN WAT IK ZEG!
OEIIIII!!
MAAR DIT WIL IK NIET!
JIJ HEBT NIETS TE WILLEN. IK BEN DE LEIDER!
HO!
N-NEE!
NIET DOEN!
NEE!!
OH!
DAAR GAAT-IE!
NEE! TERUG DIE HENDEL!
OPZIJ!
LAAT LOS!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor post-abonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 25 ct. per week. Losse nummers 35 ct. **Nederlandse Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen. Tel. 382380. P.C.R. 83405. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
©1965 Walt Disney Productions